విశ్వం లోపలికి అడుగుపెట్టేసరికి, రావు గారు టెలిఫోన్ రిసీవర్ హుక్ కి తగిలించి వెనక్కి తిరిగాడు. అసీజీ ఫీలింగ్ తో ఉన్న ఆయన మొహం, విశ్వాన్ని చూడగానే క్వశ్చన్ మార్కులాగా మారిపోయి, అంతలోనే ప్రసన్నంగా అయిపోయింది.

"మీరు చెప్పినట్టుగానే బిల్లులు తయారుచేశాను సార్" అంటూ ఫైలు రావుగారిచేతికి అందించాడు విశ్వం.

"రేపు నేను బెంగుళూరు వెళ్ళిపోతే నా 'ఇనిషియల్' లేక ఈ బిల్లులు 'డిస్పా చింగ్' ఆగిపోతుంది. ఇవి వెరీ అర్జంట్ కదా.... అందుకే నిన్ను ఆదివారం కూడా వర్క్ చెయ్యించాల్సి వచ్చింది_ ఏఁవనుకోకు" అంటూ ఫైలు అందుకుని కుర్చీలో జారబడ్డారు రావుగారు. ఆయన కళ్ళు చకచకా అక్షరాలవెంట పరుగులు తీశాయి. ఆఖర్న సంతృప్తిగా తలాడించి, సైన్‌చేసి తల పైకెత్తారు. విశ్వం నిలబడే ఉన్నాడు

"అరె.... నిలబడే ఉన్నావా....? కూర్చోవోయ్" అన్నారు ఆప్యాయంగా. రావుగారు ఆదివారంకోసం ప్రత్యేకంగా చేసుకున్న ఏర్పాట్లు, చిన్న బల్లమీద అందంగా కనబడుతున్నాయ్."

"అహఁ.... ఫర్వా లే ద ం డి వెళ్ళి పోతాను," అన్నాడు విశ్వం బిడియంగా.

"రేపు ఆఫీసుకి వెళ్ళగానే ఈ కాయి తాలు డిస్పాచ్ క్లర్క్‌చేత అర్జంట్‌గా డిస్పాచ్ చేయించు" అని, "నిరంజన రావు ఈ టైమ్‌కి తప్పకుండా వచ్చేస్తా నన్నాడు. రెండుసార్లు ఫోన్‌చేసినా దొరక లేదోయ్," అన్నారు రావుగారు విసుగ్గా...!

"వెళ్ళి చూసిరమ్మంటారా....?" విన యంగా అడిగాడు.

"ఇంకోసారి ట్రైచేసి చూద్దాం ఉండు," అంటూ లేచి ఫోన్ అందుకున్నారు రావు గారు. ఈసారి అవతల ఎవరో ఫోన్ ఎత్తారు.

"హ లో .... ఎవరు ని ర ం జ న రావేనా....?"

"కాదండీ నేను వారి అబ్బాయిని, మీరెవరో తెలుసుకోవచ్చా?"

"మహేంద్రా ఎ ం ట ర్ ప్రై జె స్ మేనేజర్ రంగారావుని. నిరంజనరావు ఫ్రెండ్‌ని. మీ ఫాదర్ ఇవాళ మా యింటికి వస్తానన్నారు, ఉన్నారా....?"

"లేరండీ హై ద రా బా దు నుంచి ఉలిగ్రాంవస్తే అర్జంటుగా వెళ్ళిపోయారు. మీకు ఫోన్‌చేసి చెప్పమన్నారు. వెరీవెరీ సారీ నాకు ఖాళీలేక మీకు చెప్పలేక పోయాను. క్షమించండి.... ఎక్స్క్యూజ్ మీ....!"

"నెవర్‌మైండ్....!" అంటూ ఫోన్ పెట్టేశారు రావుగారు, నిరాశగా. విశ్వానికి ఆయన బాధేమిటో తెలుసు. రావుగారు 'కంపెనీ' లేకుండా 'మందు' తీసుకోరు. నిరంజనరావుగారు, రావుగారికి 'మందు ఫ్రెండ్. ఆయనివాళ రావుగార్ని డిజ ప్పాయింట్ చేశాడు. ఇక రావుగారి బాధ వర్ణనాతీతం!

"ఈ నిరంజనరావు గొప్పగా డిజప్పా యింట్ చేశాడోయ్. కంపెనీ లేకుండా 'టీ' కూడా తీసుకునే అలవాట్లేదు నాకు. బైదిబై నీ కేమయినా అలవాటుందా? ఫర్వాలేదులే ఆఫీసులో లా బిహేవ్ చెయ్యకు. ఆఫీసాఫీసే, ఇల్లు ఇల్లే_" అంటూ నవ్వేశారు రావుగారు.

"అబ్బే నాకసలు అలవాట్లేద్సార్" అంటూ ఖంగారుపడిపోయాడు విశ్వం.

"ఒకసారి పుచ్చుకుంటే రెండోసారి అదే అలవాటు. మరేం ఫర్వాలేదులే, ఫారిన్ సరుకే—" అంటూ తాపీగా సీసా లోని ద్రవాన్ని గ్లాసుల్లోకి వంపి తనే స్వయంగా సోడా, ఐసూ కలిపారు రావుగారు.

విశ్వానికి ముచ్చెమటలు పోశాయ్. ఆయన తనకంటె పైవాడు. తను పన్చేసే ఆఫీసుకి మేనేజరు. ఆయన తనని రిక్వెస్టు చెయ్యడమే ఒక వరంలాంటిది. అంతటి పెద్దమనిషి చేసిన రిక్వెస్ట్‌ని కాదనాలంటే తనలాంటి చిన్న గుమాస్తాగాడికి చాలా గుండెధైర్యం ఉండాలి. తనకి గుండే లేదు! గొంతులో వెలక్కాయ పడ్డట్టు గిలగిలలాడుతోంది అతని మనసు.

నింపిన గ్లాసుని ముందుకు తోసి "కమాన్! కూర్చొని తీసుకో విశ్వం" అన్నారు రావుగారు.

"నేను కూర్చుంటాను మీరు తీసు కోండి!" అన్నాడు ఇబ్బందిగా.

"నా ముందు తీసుకోడానికి సిగ్గుపడు తున్నట్టున్నావ్. ఈ కాసేపూ ఆ తేడాలు వదిలెయ్ కమాన్" అంటూ గ్లాసును మరికొంచెం ముందుకు తోశారు రావు గారు. గ్లాసు బల్లచివరికి ఉంది, కదిలితే పడిపోయేలాగ తప్పనిసరిగా గ్లాసు నందుకున్నాడు విశ్వం. రావుగారు అతన్ని అభినందనపూర్వకంగా చూశారు. "ఛీర్స్" అంటూ తన గ్లాసుని పెదవుల కదించుకున్నారు.

విశ్వం చేతులు సన్నగా వణుకు తున్నాయ్. ఒకచేత్తో ముక్కుమూసుకో బోయి 'సభ్యత'కోసం మానేశాడు. అతను కష్టపడి ఒక గ్లాసు ఖాళీచేసేసరికి రావుగారు మూడు గ్లాసులు ఖాళీచేశారు.

రావుగారు అన్నదీ నిజమే ఒకసారి తాగితే రెండోసారి అదే అలవాటు. ఈసారి విశ్వం తనే బాటిల్లోని సరుకు గ్లాసులోకి వంపుతున్నాడు.

"గుడ్ నువ్వు అభివృద్ధిలోకి వస్తావోయ్...!" అంటూ మెచ్చుకున్నారు రావుగారు. తొలిసారిగా కొత్త స్వర్గంలో విహరిస్తున్న విశ్వం ఆ మాటతో మరింత హుషారైపోయాడు. పురిటికోసం పెళ్ళాన్ని పుట్టింటికి పంపిన రావుగారి ఇల్లు ఆ రోజు మామూలుగానే కళకళలాడింది.

మందు చాలా మంచిది. దానికి దూరంగా ఉన్న మనిషి ప్రవర్తన ఎలా ఉన్నప్పటికీ దాని సాన్నిధ్యంలో దేవుడై పోతాడు. కులమతాల పట్టింపులుండవు. ధనిక — పేద తారతమ్యం ఉండదు. పైవాడు క్రిందివాడు అనే తేడాయే ఉండదు. ప్రాపంచిక విషయాలన్నిటికీ అతీతుడై పోతాడు.

ఒక సామాన్యమైన గుమస్తా, అతని పై అధికారితో కలిసి కూర్చొని మందు కొడుతూ కంపెనీ ఇవ్వగలుగుతున్నా

దంటే, ఆ మందు మహత్యమే కారణం....!

ఒక గంటకాలం గడిచిపోయింది. ఆ గంటసేపూ కేవలం విశ్వంలాంటి మధ్య తరగతివాళ్ళకే పరిమితమై పోయిన, కష్టాలనుంచీ, బాధలనుంచీ 'ఇన్ ఫీరియారిటీ' కాంప్లెక్స్‌ల నుంచీ దూరంగా ఆకాశంలో.... స్వర్గంలో విహరించాడు విశ్వం. పుట్టి బుద్ధెరిగాక, పెళ్ళయిన మర్నాడు, శోభనం రోజున ఎంత హుషారుగా, ఆనందంగా గాలిలో తేలిపోయాడో అలాంటి ఫీలింగ్‌లోనే ఉన్నాడు విశ్వం.

తనకంత స్తోమత లేదు కానీ ఉంటేనా....? ప్రతిరోజూ శోభనరాత్రి చేసుకోలేకపోయినా, ఇలాంటి పార్టీలు చేసుకోవచ్చు.

పార్టీ అయిపోయిన కాసేపటికి, ఇల్లు గుర్తొచ్చి, దిగిదిగని మత్తుతో "వెళ్ళొస్తా న్సార్" అంటూ లేచాడు విశ్వం.

"మెనీ మెనీ థాంక్స్ టు యువర్ కంపెనీ మిష్టర్ విశ్వం" అంటూ విశ్వం

చెయ్యి అందుకుని మృదువుగా నొక్కి విడిచారు రావుగారు.

నడుస్తున్న విశ్వం మనసులో లక్ష ఆశలు....!?

ఈ దెబ్బతో తను రావుగారికి కొంచం దగ్గరయినట్టే....! ఇంకొంచం కాకా పట్టగలిగితే ఎల్. డీ. సీ. నుంచి యూ. డీ. సీ. గా ప్రమోషన్ ఇప్పించినా ఇప్పించగలరు....! ఆ తర్వాత ఒకో మెట్టూ కష్టపడి ఎక్కగలిగితే, ఈ బ్రాంచికి తనే మేనేజర్ ఎందుకు కాలేడు....! ఈ చాలీచాలని జీతాల జీవితంనుంచి కొస్త బయటపడగలిగితే— ప్రశాంతంగా ఊపిరి పీల్చుకోవచ్చు....! ఆ ఆలోచనలతోనే అతని మనసు ఆకాశంలో విహరిస్తోంది.

కొంచం దూరంలో ఇల్లు కనబడేసరికి విశ్వం ఆలోచనలు మారిపోయాయ్.

తను చేసింది తప్పు కదూ...? జీవితంలో మొట్టమొదటిసారిగా ఇవాళ తను తాగాడు తనకి తెలిసున్నంతవరకూ, తన తండ్రిగానీ, తాతగానీ, వాళ్ళ తాతగానీ ఎవరూ 'మందు' కొట్టలేదు...! ఇన్నాళ్ళకి తను తాగాడు....!? తన వంశానికంతటికీ తనొక్కడే తాగాడు. ఛ... ఛ.... ఎంత తప్పుచేశాడు తను....! ఇన్నాళ్ళ వంశగౌరవానికి తొలిసారిగా తన చేతుల్తో మలినం అంటించాడు..... రావుగారు తాగమంటే మాత్రం....!? మర్యాదగా వద్దని చెప్పి వచ్చేయాల్సింది. మరి అంత పెద్దమనిషి అంతగా చెపుతున్నపుడు కాదనిమాత్రం ఎలా అనగలడు... పరిస్థితుల కారణంగా ఈ ఒక్కసారీ తాగాల్సివచ్చింది కానీ, తను అస్తమానం తాగుతాడా ఏంవన్నానా? ఇకముందు తాగినా తాగకపోయినా ఇప్పుడు తాగిన సంగతిమాత్రం 'సీత'కి తెలిస్తే....?

సీత గుర్తుకురాగానే విశ్వానికి గుండె ఝల్లుమంది. సీతకి తెలిస్తే....! ఇంకేమన్నా ఉందా....? తెల్లవార్లూ ఏడుస్తూ కూర్చుంటుందేమో? సీత ఏడిస్తే పిల్లలూ ఏడుస్తారు. వాళ్ళందర్నీ అలా చూస్తూ తను ప్రశాంతంగా ఉండగలడా? వెనక్కి వెళ్ళిపోయి వాసన తగ్గిపోయే వరకు బజార్లో తిరిగి వద్దామనుకున్నాడు విశ్వం. కానీ అప్పటికే ఆలస్యం అయిపోయింది. తలుపు తీసుకుని బైటకు వచ్చి నిలబడ్డ "సీత" తనను చూడనే చూసింది. మరింక వెనక్కి తిరిగిపోయే వీలు కలగలేదు విశ్వానికి.

"అరగంటలో వచ్చేస్తానన్నారు, ఇంతవరకూ ఎక్కడున్నారండీ...?!" అమాయకంగా అడుగుతున్న సీతకేసి కన్నెత్తయినా చూడకుండా గబగబా లోపలికి వెళ్ళి మంచంమీద పడిపోయి, తన మొహం కనబడనీయకుండా దుప్పటి ముసుగు తన్నేశాడు విశ్వం. వెనకే వచ్చిన సీత "భోజనం చేద్దురుగాని లేవండి."అంటూ దుప్పటిలాగబోయింది,

విశ్వం దుప్పటిని బిగించి పట్టుకుని, "ఆకలిగా లేదు" అన్నాడు పొడిగా.

"మీ కోసమే నేనూ తినకుండా కూర్చున్నాను."

"ఆకలి లేదన్నానుగా నువ్వు తినెయ్ సీతా_!"

మరోసారి అడగడానికి 'సీత'కి ధైర్యం చాలలేదు. మౌనంగా వెళ్ళి పిల్లల ప్రక్కన పడుకుంది. విశ్వం దుప్పట్లోంచి చూస్తూనే ఉన్నాడు. అతని ప్రాణం బాధగా మూల్గింది. సీత చాలా మంచిది, దేవత....! ఆమెని ఉసురు పెడుతున్నాడా తను....? తను త్రాగినట్టు తెలియలేదు కదా.... వాసన రాలేదు కదా....? ఛా.... ఇంకెప్పుడూ జన్మలో త్రాగకూడదు....! అని మనసులోనే ఒట్టు వేసుకున్నాడు విశ్వం. ఆలోచిస్తూనే నిద్దరలోకి జారుకున్నాడు. ఆ రాత్రి అతనికి ప్రమోషన్ వచ్చినట్టు కలవచ్చింది.

మర్నాడు లేచేసరికి బాగా ఆలస్యం అయిపోయింది. తనని తప్పించుకుని తిరుగుతూ పనులన్నీ కానిచ్చుకుని, హడావిడిగా ఆఫీసుకు పరుగెడుతున్న విశ్వం వైపు అయోమయంగా చూస్తూండి పోయింది సీత.

* * *

చండశాసనుడైన రావుగారితో సమానంగా కూర్చుని మందు కొట్టిన ఘనత ఆ ఆఫీసంతటిలోకీ తనొక్కడే అన్నట్టు దర్జాగా కాలర్ పైకెత్తుకుని, ఆఫీసులోకి అడుగుపెట్టాడు విశ్వం. రావుగారు బెంగుళూరునుంచి రెండు రోజులవరకూ రారు. ఆ సంగతి అందరకూ తెలుసు. అందుకే ఆ ఆఫీసు పెళ్ళిఇల్లులా చాలా సందడిగా ఉంది...!

క్రితంరోజు రావుగారు సైన్ చేసిన కాగితాలు డిస్పాచ్ క్లర్కు చేతికిచ్చి, వెరీ అర్జంటుగా డిస్పాచ్ చేసెయ్యమని రావుగారి మాటగా చెప్పి 'స్టయిల్'గా సిగరెట్ వెలిగించాడు. విన్న జరిగిన సంగతి కొలీగ్స్‌తో చెబుదామా? వద్దా....? అని ఆలోచిస్తూనే పక్కసీటు రామారావుతో చెప్పేశాడు విశ్వం.

క్షణాల్లో ఆ వార్త ఆఫీసంతా వ్యాపించేసింది. స్టాఫ్ అంతా అతనిచుట్టూ గుమిగూడి అభినందనల్తో ముంచెత్తేశారు. మేనేజర్ ప్రక్కన కూర్చుని త్రాగడం అంటే మాటలుకాదన్నారు. విశ్వం అంటే ఏదో ప్రత్యేకమైన అభిమానం లేకపోతే, తనతోపాటు అలా సమానంగా కూర్చోనిస్తాడా? అన్నారు. అంచేత విశ్వం ప్రమోషన్ ఖాయం అన్నారు. అవన్నీ వింటుంటే బాగానే ఉన్నాయ్ కానీ అలా జరగడం అసంభవం అని విశ్వానికి తెలుసు. అయినా ఆ మాట వింటుంటే సర్దాగా, గర్వంగా ఉంది. కలసి కాస్త మందు కొట్టినంతమాత్రాన

ప్రమోషనిచ్చేసే రకమైతే రావుగారు మేనేజరెలా అవుతారు.

రావుగారు బెంగుళూరునుంచి తిరిగి వచ్చేవరకూ అందరికీ ఆటవిడుపులా గడిచిపోయింది. ఆయన వస్తూనే విశ్వాన్ని రూంలోకి పిలిచి సన్నగా చివాట్లేశారు. నెలక్రితం విశ్వం, టోటల్స్ వెరిఫైచేసి ఓకే చేసిన ఫైలు ఒకటి, ఆ సీటు దగ్గరోవారం ఈ సీటు దగ్గరో వారం రెస్ట్ తీసుకుని, ఆఖర్న మేనేజర్ సంతకం తీసుకుని బెంగుళూరు హెడ్ ఆఫీసుకి వెళ్ళింది. అది ఆలస్యంగా చేరడమే కాకుండా, విశ్వం వైరిఫై చేసిన అమౌంట్స్‌లోనే వెయ్యి రూపాయల తేడా ఉంది. ఆ తేడా చూడకుండా సంతకంచేసిన మేనేజర్ రావుగార్ని హెడ్ఆఫీసులో ఆఫీసరుగారు చివాట్లేస్తే, వాటిని జాగ్రత్తగా తీసుకువచ్చి, విశ్వానికి వప్పగించేశారు రావుగారు.

మూడురోజుల క్రితం తను విశ్వానికి ఇచ్చిన (తన అవసరంకోసం) అనవసరపు చనువుని ఎలా కట్‌చేయాలా అని ఆలోచించిన రావుగారు, వచ్చిన అవకాశాన్ని జాగ్రత్తగా ఉపయోగించుకున్నారు. విశ్వం బుర్ర తిరిగిపోయింది. ఆ తర్వాత తన చొక్కాకాలరు మామూలుగానే మడతపెట్టేసుకున్నాడు.

ఒక ఫస్టుతారీఖు సాయంత్రం జీతం జేబులో పెట్టుకుంటూ బైటకు నడిచాడు విశ్వం.

"వన్ మినిట్, నేనూ వస్తున్నాను ఆగు," అంటూ హడావిడిగా వచ్చాడు సుదర్శనం— అతను ఆ ఆఫీసులోనే టైపిస్ట్.

"ఏమిటి విశేషం—?" అడిగాడు విశ్వం.

"అప్పుడే ఇంటికి వెళ్ళిపోవాలా...?"

"ఏ(వన్నా పనుందా....?"

నవ్వాడు సుదర్శనం. "జేబులో డబ్బులాడుతుంటే... పనులకేం తక్కువ...? అలా వస్తావేమోనని....!"

"ఎలా...?" అన్నాడు విశ్వం. అతనికి తెలుసు సుదర్శనం అనేదెక్కడికో.

"భలేవాడివే. తెలియనట్టు అడుగుతావేం బ్రదర్, నువ్వుమాత్రం అటు కాదా....?" అంటూ నవ్వాడు సుదర్శనం.

"ఇది మరీ బావుంది ఒకసారెప్పుడో తీసుకున్నానని నా కలవాటనుకుంటున్నావా ఏమిటి...." అంటూ విశ్వం తనూ నవ్వాడు.

ఒకసారి రుచిచూసిన వాడెవ్వడూ దాన్ని వదలలేడులేవోయ్, నీకొక రహస్యం చెప్పనా? ఇంతవరకూ మన స్టాఫ్ ఎవరికీ తెలియదు. ఇవాళ నా పుట్టిన రోజు. మామూలుగా నేనెప్పుడూ ఇంటి దగ్గరే తీసుకుంటాను. ఇవాళ నీకు పార్టీ చెయ్యాలనిపించింది అంతే....!"

"అదా సంగతి, అయితే హేపీ బర్త్‌డే టు యూ.... ఏదైనా ప్రజంట్ చేస్తాను కానీ నన్నుమాత్రం వదిలెయ్" అంటూ

ప్రక్కనున్న పాన్ఫీకొట్టవైపు నడవ బోయాడు. అతని చేతిని పట్టుకుని గుంజి ఆపాడు సుదర్శనం.

"మన ఆఫీసులో నాకు తోడుగా మందుకొట్టేవాళ్ళెవరూ లేక ఇన్నాళ్ళూ ఒంటరిగా బాధపడ్డాను. ఇన్నాళ్ళకి నువ్వు తోడుదొరికావని నిన్ను తీసుకొస్తే.... ఏదో పిచ్చి ప్రజంటేషన్ నా మొహాన పారేసి పోదామనుకుంటున్నావా? పుట్టిన రోజునన్నా "కంపెనీ" లేకపోతే.... ఛా....ఛా.... ఏం బాగోదు బ్రదర్. నీ డబ్బేమీ పైసాకూడా ఖర్చుచెయ్యొద్దు కమాన్" అంటూ దారినిపోయే రిక్షాని ఆపాడు.

విశ్వం డైలమాలో పడిపోయాడు, అలాంటి అలవాట్లజోలికి పోకూడదని వివేకం హెచ్చరిస్తోంది. ఒకసారి చూసిన రుచికోసం మనసు తహతహ లాడుతోంది, ఒకవంక తప్పేమో....? అనే సంకోచం, మరోవంక ఈ ఒక్క సారికే అయితే ఫర్వాలేదనే ఆపద్ధర్మం, అప్రయత్నంగానే రిక్షాలో అడుగు పెట్టాడు విశ్వం.

* * *

కేలండర్లో నాలుగు కాగితాలు చిరిగిపోయాయి. నాలుగు ఫస్ట్ తారీఖులు వెళ్ళిపోయాయి. అడపాతడపా విశ్వం స్వర్గంలోకి సంచారం చేసివస్తున్నాడు. అతనిలో క్రమక్రమంగా కలుగుతున్న మార్పును చూస్తుంటే సీత గుండెలు గుబగుబలాడుతున్నాయి. విశ్వం ఇదివర కటిలా జీతం తెచ్చి సీత కివ్వడం మానేశాడు. సగంజీతం అతని స్వంతా నికి బైటే ఖర్చయిపోతోంది. మిగతా సగం సీత అడగ్గా అడగ్గా, కొసరి కొసరి ఇదపడం మొదలుపెట్టాడు.

చూసి చూసి ఇక ఉండబట్టలేక భయ పడుతూనే విశ్వాన్ని అడిగేసింది.

"మీరు....ఈ మధ్య....చాలా మారి పోయారు...."

"నేనా.... మామూలుగానే ఉన్నాను గా—!" అని ఆశ్చర్యం నటిస్తూ తలవంచి తనని తను చూసుకున్నాడు విశ్వం.

"అదికాదండీ.... మీ జీతం పూర్తిగా ఇవ్వడం మానేశారు. పాలవాడికీ, షావు కారికీ కొంచం కొంచంగా బాకీలు పెరిగి పోతున్నాయి."

"ఓస్.... అదా....? బైట కొన్ని అనుకోని ఖర్చులొచ్చిపడ్డాయ్ సీతా, తప్పలేదు. ఇకనుంచీ ఫర్వాలేదులే.... అన్నీ తీర్చేద్దాం," అన్నాడు విశ్వం.

ఆ మాటలు నమ్మాలో నమ్మకూడదో తెలియలేదు సీతకి. కానీ ఈ మధ్య విశ్వం దగ్గర కొత్తగా వస్తున్న సెంటువాసనల గురించి అడగడానికి కూడా ధైర్యం చాలలేదు.

ఓ రోజు ప్రక్కింటి పిన్నిగారు అననే అన్నారు.

"మీ ఆయన ఈ మధ్య తాగుతున్నాడా ఏమిటి?" అని.

"ఛా.... ఛా.... అదేమీలేదండీ...." అంటూ ఖంగారుపడిపోయింది సీత.

"లేకపోవడమేమిటీ.... నిన్న రాత్రి నేను గుమ్మంలో నుంచుంటే సీతా అంటూ మా ఇంట్లోకి వచ్చెయ్యబోయి, పాపం ఎలా ఆగాడో ఆగాడు. ఒకటే వాసన పాడువాసన....! కాస్త జాగ్రత్తగా ఉండి అతనికి అలవాటేదో మొదట్లోనే మాన్పించమ్మా....అసలే రోజులు బాగోనూ లేవు. నీకూ పెద్దదిక్కెవరూనూ లేరు."

సీతకి గుండె ఆగినంత పనయ్యింది. ఆ సంగతి తనకూ తెలుసు, కానీ ఆ తెలిసున్న దాన్ని తలచుకోవడానికే భయం— అందుకే అదంతా అబద్ధం అనీ, 'కల' అనీ ఒక భ్రమని కల్పించుకుని ఆ భ్రమలోనే బ్రతికేస్తోంది. ఆ భ్రమనుంచి బైటకువస్తే సీతలాంటి పిరికివాళ్ళు బ్రతకలేరు.

సాధారణంగా పిరికివాళ్ళందరి మనస్తత్వాలూ అలానే ఉంటాయి. "ఇది త్రాడు" అని ఖచ్చితంగా చెప్పినా నమ్మలేరు. ఇది పాము కాదు అని పదిసార్లు నమ్మకంగా చెప్పి చేతికి పాముని ఇస్తే ఆనందంగా పట్టుకుంటారు.

ఆ రాత్రి సీత విశ్వాన్ని భయం భయంగానే అడిగింది.

"ఏమండీ....మీరు....నిన్న రాత్రి.... ఏదో వాస.... వ... ?!"

"ఛా.... పిచ్చిదానా.... అదేమిటను కున్నావ్.... నిన్న మా మేనేజర్‌గారి బల్లమీదున్న ఒళ్ళునొప్పుల మందు సీసా పేపర్‌వెయిట్ తగిలి పగిలిపోయి నా బట్టలమీద చిమ్మింది.... అంతే" అన్నాడు విశ్వం, తడుముకోకుండా.

"హమ్మయ్య" అనుకుంది సీత. అది తెచ్చిపెట్టుకున్న సంతృప్తి. సీతకి ఖచ్చితంగా తెలుసు విశ్వం అబద్ధం ఆడుతున్నాడని. అలా రూఢిగా నిశ్చయించుకుంటే ప్రమాదమే....! అందుకే ఆ భావన మనసులోకి రాకుండా తుడిచేసుకుని, మావారు చాలా మంచివారు. అబద్దాలాడరు. నేను చాలా సుఖంగా ఉన్నాను. నా పిల్లలు హాయిగాఉన్నారు...! అని వ్రాసుకుంది.

ఈ మధ్య విశ్వం పిల్లల్ని ముద్దు చెయ్యడం కూడా మానేశాడు. విశ్వం రెండోకొడుకు రవి మహా గడుగ్గాయి. ఒకసారి వాడు అన్నాడు.

"నాన్నాలూ మీ దగ్గల చాలా వాచనొత్తుంది.... చాలా తాగేలా ?" అని. గతుక్కుమన్నాడు విశ్వం. అతని మనసు సిగ్గుతో కుంచించుకుపోయింది. అప్పటినుంచీ పిల్లల్ని దగ్గరికి తీసుకోవడమంటేనే భయం.

రవికికి సారా వాసన తెలియడానికి కారణముంది. ఒకసారి వాడు ఆడుకుంటూ ఆడుకుంటూ, నాలుగిళ్ళ అవతలున్న జగన్నాధరావుగారి మేడ దగ్గరకు వెళ్ళాడు. జగన్నాధరావుగారంటే....

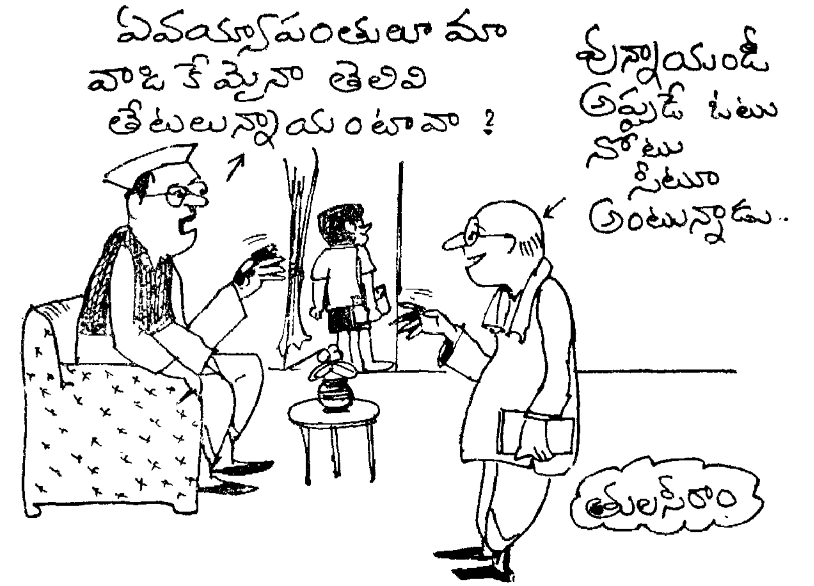

సినిమాలో "దేవదాసు"గారి లాంటివారు. ఎలా దొరికాయో రెండు ఖాళీ 'విస్కీ' సీసాలు దొరికాయి వాడికి. వాటిని జాగ్రత్తగా తెచ్చి ఇంట్లో దాచాడు.

"ఛీ.... తప్పు. అవి సారా సీసాలు. బయట పారేయాలి" అని చెప్పి బయట పారేయించింది సీత. ఆ వాసన, ఆ మాటలు బాగా గుర్తున్నాయ్ వాడికి.

ఒకరోజు ఉదయం ఆఫీసుకి వెళ్ళిన విశ్వం మర్నాడు సాయంత్రానికి కూడా ఇంటికి రాలేదు. సీత చాలా ఖంగారుపడిపోయింది. ధైర్యం చెప్పడానికి దిక్కెవరూ లేరు. పుట్టింటి తరపు వాళ్ళెప్పుడో కాలగర్భంలో కలిసిపోయారు. అత్తింటి తరపువాళ్ళలో ఉన్న ఒక్కగానొక్క మామగారూ ఏ కారణంచేతనో చాలా కాలం క్రితమే విశాల భారతంలోని లక్షలమంది సన్యాసుల్లో ఒకడుగా కలిసిపోయాడు. దేవుడి మీద భారంవేసి జాగారం చేసింది సీత.

మర్నాడు సాయంత్రం, విశ్వాన్ని ఎవరో రిక్షాలో తీసుకువచ్చి జాగ్రత్తగా మంచంమీద పడుకోబెట్టి వెళ్ళిపోయారు. గదంతా వాసనతో గుప్పుమంది. పీక్కుపోయిన మొహంతో.... నలిగిపోయిన బట్టలతో పిలిచినా పలుకని స్థితిలో ఉన్న విశ్వాన్ని చూసి, సీత బేజారెత్తిపోయింది. క్రితంరోజు ఫస్టుతారీఖన్న సంగతి గుర్తొచ్చి ఖంగారుగా జేబులు వెతికింది. ఇరవై రూపాయలు, కొంత చిల్లర ఉంది. ఒక్కసారిగా గదంతా గిర్రున తిరిగినట్టయింది. ఆపుకోలేక

తెల్లవార్లూ ఏడుస్తూనే కూర్చొంది. తల్లినిచూసి పిల్లలూ ఏడుస్తూనే ఉన్నారు.

అర్ధరాత్రి మెలకువ వచ్చింది విశ్వానికి. సీత, పిల్లలు మంచంచుట్టూ ఉన్నారు. లైటు వెలుగుతూనే ఉంది. పిల్లల బుగ్గలమీద కన్నీటి చారికలు. ఏడ్చి ఏడ్చి నిద్రపోయినట్టున్నారు. సీత చెంపలమీద కన్నీటి ఏరులు ఇంకా ఏడుస్తూనే ఉంది. విశ్వానికి ఏడుపొచ్చింది ఏడవడానికి ఓపిక మాత్రం రాలేదు.

"సీతా....!" అన్నాడు నూతిలోంచి.

నాగస్వరం విన్న నాగులా తలెత్తింది సీత. చటుక్కున విశ్వం తలవైపు జరిగి,

"ఏమండీ— ఏమిటండీ ఇది" అంటూ భోరుమంది.

"ఛా....ఇంకెప్పుడూ ఇలా చెయ్యను, ఏడవకు," అంటూ ఆమె కన్నీళ్ళు తుడిచాడు. "పిల్లలు అన్నం తిన్నారా....?"

"ఉహూ....!" తల అడ్డంగా ఊపింది.

"నువ్వు తిన్నావా....?" అని నాలుక కరుచుకున్నాడు.

"కొంచం మంచినీళ్ళియ్యి సీతా...!"

మంచాన్ని ఆసరాచేసుకుని లేచి మంచినీళ్ళు తెచ్చి ఇచ్చింది. విశ్వానికి తనమీద తనకే చెప్పలేనంత అసహ్యం వేసింది.

"అన్నం వండావా.... సీతా...?"

"ఊ...."

"పద పిల్లల్ని లేపు, భోజనం చేద్దాం...." అంటూ మంచం దిగాడు.

విశ్వం పిల్లలకీ, విశ్వానికీ వడ్డించి సీత వాళ్ళ కెదురుగా కూర్చుంది.

"నువ్వూ తిను సీతా...." అంటూ అన్నం గిన్నెవైపు చూసి ఆగిపోయాడు. దాన్లో.... లెఖ్ఖపెట్టగలిగితే వొందో.... రెండు వందలో అన్నం మెతుకు లుంటాయ్. అతని చూపును గ్రహించగానే చటుక్కున గిన్నె పక్కకు జరిపింది సీత.

"నీకేది.... అన్నం....?"

"తర్వాత తింటాను....ముందు మీరు తినండి."

"ఉహూఁ.... ముందు గిన్నె చూపించు."

"అన్నం ఉంది. మీరు కానివ్వండి."

"నాకీ అన్నం ఎక్కువైపోతుంది.... కొంచం తీసెయ్."

"మేం కూడా తినం" అంటూ పిల్లలు కూడా కంచాలు గెంటేశారు. వాళ్ళందరి కంచాల్లోంచీ కొద్దికొద్దిగా తీసి తన కంచంలో వేసుకుంది సీత అందరి వైపు జాలిగా చూశాడు విశ్వం. ఛా.... ఇంకెప్పుడూ ఇలా చెయ్యకూడదు అనుకుని ఒట్టుపెట్టుకున్నాడు— పదోసారి.

నాలుగు రోజులపాటు నిష్ఠగా నియమంగా గడిపాక, ఐదోరోజు విశ్వం శరీర అవయవాలన్నీ స్ట్రైక్ చేశాయ్. పిచ్చెక్కినట్టుగా ఉంది. తలకాయ ఊడిపోయేలా ఉంది.... ఇక ఆగలేక....

ఆఫీసు కట్టెయ్యగానే, మాధవరావు సీటు దగ్గరికి వెళ్ళాడు. బ్రదర్ ఓ ఫిఫ్టీ ఉన్నాయా? చాలా అవసరం," అని అడిగాడు.

మాధవరావు తలెత్తి విశ్వం మొహంలోకి చూశాడు. అతనికి తెలుసు ఫిఫ్టీ ఎందుకో...!

నువ్వింత ఘోరంగా తయారవు తావనుకోలేదు విశ్వం. మొన్నటి వరకూ మనవాళ్ళలో ఎవరికైనా అవసరం వస్తే నువ్వు సర్దుబాటు చెయ్యగలిగేవాడివి. ఇవాళ నువ్వే అప్పుకోసం బయలుదేరావ్. అదీ ఫస్ట్ తారీఖువెళ్ళిన పదిరోజుల్లోనే....! చూడు విశ్వం నువ్వు ఒంటరిగాడివైతే ఎలా ఖర్చుచేసుకున్నా ఇబ్బంది ఉండదు.... నీకు భార్య ఉంది, ముగ్గురు పిల్లలున్నారు. వాళ్ళకోసమైనా నువ్వీ పాడుఅలవాట్లు మానెయ్." అన్నాడు జాలిగా.

తెలిసో తెలియకో ఒక కాలు ఊబిలో పెట్టిన విశ్వం ఆ కాలు లాక్కోలేక, రెండో కాలు కూడా అందులోనే పెట్టి పూర్తిగా మునిగిపోయి తనవాళ్ళని ముంచెయ్యడం చాలా బాధగా ఉంది మాధవరావుకి.

"ఛా ...మందెప్పుడో మానేశాను.ఈ డబ్బు ఇంటికి కావాలి. మా ఆవిడకి ఒంట్లో బాగోలేదు," మందు మహాసముద్రంలో పీకలవరకూ మునిగిపోయిన విశ్వం అతి సులువుగా అబద్ధాలు కూడా ఆడడం నేర్చేసుకున్నాడు.

"సారీ విశ్వం. మొన్నే మా ఆవిడకి డెలివరీ అయ్యింది నీకు తెలుసు కదా? నాకూ చాలా అవసరం డబ్బు....ప్లీజ్ ఏమనుకోకు."

అంతే, విశ్వం అక్కణ్నించి విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు. ఆపద్బాంధవుడిలా సుదర్శనం ఆదుకున్నాడు అతన్ని. అప్పట్నించీ అడపాతడపా విశ్వానికి ఐదో పదో అప్పులుచేసే అలవాటు అంటుకుంది ఫస్టు రాగానే ఆ జీతం మొత్తం అప్పుల వాళ్ళకి పంచిపెట్టేసే అలవాటూ అంటుకుంది.

* * *

ఛీ....రెండు నెలల్నుంచీ జీతాలు లేవు. పైగా ఈ నెల కూడా ఇంకా జీతాలు రాలేదట. వెధవ్వుద్యోగాలు, వెధవలోకం ఛీ....ఛీ...." తనలో తనే పాఠం వప్పగించేసుకుంటున్నాడు విశ్వం. అర్ధాంగి సీత, అతని మంచం ప్రక్కనుంచుని భర్తవైపు అమాయకంగా చూస్తోంది. తన మాటలు భార్యకి అర్థమవుతున్నాయో లేదో అని మధ్య మధ్య ఓరకంటితో గమనిస్తూ ఏకపాత్రాభినయం చేస్తున్నాడు విశ్వం.

మొగుడిదంతా అబద్ధమేమో ననే అనుమానం లేకపోలేదు సీతకి. ఆ ఆడే అబద్ధాలేవో, తనకి అనుమానం రాకుండా

గోడకట్టినట్టు అడితే బాగుండును అనిపి స్తోంది మనసులో,

"అయితే ఈ నెలకూడా జీతం రాదా...." భయంగానే అడిగింది.

"ప్చ్....రాదు సీతా, రాదు. చెయ్యి వసిన అప్పులన్నీ చేసేశాను. ఇక అప్పులు కూడా పుట్టడంలేదు. ఈ నెల అంతా ఏం త్రాగి....ఏం తిని బ్రతకాలో అర్థంకావడంలేదు సీతా" అన్నాడు విశ్వం, బాధను అభినయిస్తూ.

అయోమయంగా తమకేసి చూస్తూన్న ముగ్గురు పిల్లలకేసీ జాలిగా చూసింది సీత. వాళ్ళకోసమైనా ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి....

"పోనీలెండి నా దుద్దులు ఉన్నాయిగా అందాకా ఎక్కడయినా తాకట్టుపెట్టండి" అంటూ సగం నమ్మకంతోనే తన చెవుల దుద్దులు తీసి విశ్వం చేతిలో పెట్టింది. అవి తన పెళ్ళయిన ఏడాదికి నూట యాభై పెట్టి చేయించాడు విశ్వం.

"సీతా....ఆఖరికి నీ...." అని ఆగి పోయి బాధను అభినయించాడు. ఆమె బోసిచెవులు చూసి జాలిని అభినయిం చాడు. తన అశక్తతను అభినయించాడు. ఒకేసారి రెండు పద్మశ్రీలో....భరత్ అవార్డులో ఒచ్చేలా అన్ని రసాలూ అభి నయించాడు.

"పోనీలెండి. బాధపడకండి, జీతాలు రాగానే విడిపించేద్దాం" అని అనునయిం చింది సీత. జీతాలు రావడం. అయిపో వడం కూడా జరిగిపోయిందని ఆమెకు తెలుసు. అది తలచుకోవడానికి భయం. అందుకే తలచుకోలేదు.

"ఒక్క అరగంటలో వచ్చేస్తాను.... తలుపేసుకో సీతా," అంటూ బైటకు నడిచాడు విశ్వం. అరగంటకు కాదు గంటయినా సరే క్షేమంగా ఇంటికొచ్చేస్తే చాలు' అని మనసులో అనుకుంది సీత.

గంటకాదు, రెండుగంటలు కాదు, రోజు కాదు, రెండు రోజుల వరకూ విశ్వం అయిపులేడు. ప్రాణాలు అర చేతితో పెట్టుకుని బిక్కు-బిక్కుమంటూ ఎదురుచూసిన సీత, ఇక ఆగలేక రెండు వీధులవతల ఉన్న మాధవరావుగారింటికి వెళ్ళింది. విశ్వం పనిచేసే ఆఫీసులోనే మాధవరావూ పనిచేస్తున్నాడు. ఆ మధ్య ఎప్పుడో రెండుమూడుసార్లు సీతా, విశ్వం మాధవరావు ఇంటికి వెళ్ళారు. వాళ్లూ వచ్చేవారు. ఆ పరిచయంతో అతని కేమన్నా విశ్వం సంగతి తెలుసేమోనని వెళ్ళింది సీత.

"ఆయన రెండురోజులుగా ఇంటికి రావడంలేదన్నయ్యగారూ. ఆఫీసుకైనా వస్తున్నారో లేదో తెలియలేదు," అంది గుడ్లనీరు కక్కుకుంటూ.

మాధవరావు ఆమె మొహంలోకి చూడలేకపోయాడు. సీత గుండెబలం లేని మనిషని అతనికి తెలుసు. ఆఫీసు పనిలో అవకతవకలు ఎక్కువయి పోయాయని మేనేజరుగారు మూడు

రోజుల క్రితమే అతన్ని డిస్మిస్ చేసే శారు. అది చెప్పలేక,

"ఆఫీసు పనిమీద ఏదో ఊరు వెళ్ళి నట్టున్నాడమ్మా. ఇవాళో రేపో వచ్చేస్తాడు...." అని ఘోరంగా అబద్ధం ఆడేశాడు. రెండురోజులుగా సీతకీ పిల్లలకీ సరిగ్గా తిండిలేదని తెలుస్తూనే ఉంది. జేబులోంచి పదిరూపాయల కాయితం తీసి సీత పెద్దకొడుకు చేతిలో పెట్టాడు.

"ఏమన్నా అవసర ముంటుంది. అందాకా ఇదుంచమ్మా...." అన్నాడు. సీత మొహమాటపడిపోయింది. తనకోసమైతే తీసుకోకపోను, పిల్లలకోసం తప్పలేదు. మాధవరావు భార్య ఇచ్చిన టీ త్రాగి ధైర్యంగా ఇంటికి వెళ్ళిపోయింది సీత.

విశ్వంకోసం తనకు తెలిసినవాళ్ళందర్నీ ఎంక్వయిరీ చేశాడు మాధవరావు. సుదర్శనం తనకి తెలియదని తప్పుకున్నాడు. అంతకుముందు వాళ్ళిద్దరూ కలసి తిరిగిన బార్లలోకి కూడా వెళ్ళి చూశాడు. ఉద్యోగం ఊడిపోయాక, అప్పు లెక్కువయిపోయాక బార్లలోకి వెళ్ళే స్తోమత తగ్గిపోయింది విశ్వానికి. అటువంటి కష్టకాలంలో ఒక మహనీయుడు, మందులో పుట్టి మందులో పెరిగినటువంటివాడు, విశ్వానికి మార్గం ఉపదేశించాడు.

"మన కల్మషాలన్నీ తొలగిపోవాలంటే కాశీ వెళ్ళి గంగలోనే మునగక్కర్లేదు. చాకిరేవులో మునిగినా అదే గంగ అవుతుంది.

అకుంఠిత గురుభక్తితో విశ్వం ఆయనకి నమస్కారం చేసి, మొట్టమొదటిగా ఆయన మార్గదర్శకత్వంలో మురికిపేటలోని గవర్నమెంటువారి సారాయి దుకాణములోకి దొడ్డిదోవకుండా స్వర్గప్రవేశం చేశాడు.

బార్లోకి వెళితే కనీసం పాతిక రూపాయలైనా ఉండాలి ఇక్కడ అంత డబ్బు అవసరం ఉండదు. ఆ సిస్టం విశ్వానికి చాలా నచ్చింది. దుద్దులు అమ్మితే నూటపది రూపాయలు వచ్చాయి. గురువుగారికి నాలుగు గ్లాసులు కొట్టించి, తనో నాలుగు గ్లాసులు లాగించాడు, అప్లోంచి డౌన్లోకి ఎడ్జస్టవడానికి కొంచం ట్రబుల్ పడవలసి వచ్చింది. అయినా వదల్లేదు విశ్వం.

ఆకలికీ, దాహానికీ ఒకే మందులా ఆ మందు వాడుతూ ఆ పాకలోనే పడి ఉన్న విశ్వాన్ని చూశాడు మాధవరావు. అతని స్థితి మహా దైన్యంగా ఉంది. గుర్తుపట్టలేనంత చింపరవందరగా ఉంది. ఒక చేత్తో ముక్కు మూసుకుని మరోచేత్తో విశ్వాన్ని పట్టుకుని రిక్షాలో ఇంటికి తీసుకువచ్చాడు.

అతన్ని చూసిన సీత గుండె ఆగిపోయింది. ఆ వాసనకి పగిలిపోయింది.

"ఏం ఖంగారు పడకమ్మా.... ఇతనికి ఇది ఈ మధ్యనే అలవాటయ్యింది.

సర్దాగా మొదలుపెట్టి చివరకు దానికి బానిస అయిపోయాడు. ఎన్నోసార్లు చెప్పాను కూడా " సీతవైపు, పిల్లల వైపు జాలిగా చూస్తూ చెప్పాడు మాధవ రావు. పిల్లలు బిక్కుబిక్కుమంటూ చూస్తున్నారు తండ్రివైపు. అస్సలు స్పృహలో లేడు విశ్వం. చెంబులూ, గిన్నెలూ అమ్మి డాక్టర్ని తీసుకొచ్చింది, మంగళసూత్రాలు అమ్మి మందులు తెచ్చింది సీత. మర్నాడు చిన్నసైజు బ్రాందీసీసాడు రక్తం కక్కుకున్నాడు విశ్వం. అది చూసిన డాక్టర్ పెదవి విరిచేశాడు.

"తాగినదానికి, దానికి సరిపడా తిండి తిని ఉంటే కొన్నాళ్ళపాటు బ్రతికేవాడే

కానీ పూర్తిగా కేవలం త్రాగుడే ఇతని ఆహారమైపోయినందువల్ల లోపల ప్రేగులు, ఊపిరితిత్తులు పాడైపోయి ఉంటాయ్. ఇహ ఇతన్ని బ్రతికించడం నావల్ల కాదు, తీసుకువెళ్ళగలిగితే రాయవెల్లూరు తీసుకువెళ్ళండిహ!" అని ఉచిత సలహాపారేశాడు

ఇంటికప్పువిరిగి సీతనెత్తిన పడింది. ఆ రాత్రి సీతకి కంటిమీద కునుకు లేదు. భవిష్యత్తు పెనుభూతంలా భయ పెడుతోంది. ఆదుకోవడానికి నా అన్న వాళ్ళెవ్వరూ లేరు. చేతిలో చిల్లిగవ్వ లేదు. ఆకలితో అల్లాడిపోయే పిల్లలు ఒకవైపూ – భర్తను కబళించబోయే మృత్యువు మరోవైపూ ఆమెను ఉక్కిరి బిక్కిరి చెయ్యసాగాయ్. తనకీ తన పిల్లలకీ ఉన్న ఒకే ఒక దిక్కు తన భర్త. అతనే లేకపోతే తమ బ్రతుకు లేమవుతాయ్–ఊహించడానికే భయంక రంగా ఉంది భవిష్యత్తు.

ఆ అపస్మారక స్థితిలోనే మరో రోజు గడిచిపోయింది. మాధవరావు ఆఫీసులో కొలీగ్స్ దగ్గర రెండువందల రూపాయలు ప్రోగుచేసి ఇచ్చాడు. వీలు వున్నంతవరకు వైద్యం చేయిస్తూనే ఉంది సీత. విశ్వానికి మళ్ళీ నాలుగు సార్లు రక్తం వాంతిగా పోయింది. ఒక అర్ధరాత్రి కొంచెం స్పృహలోకి వచ్చాడు విశ్వం.

"సీతా !" అన్నాడు కలవరించి నట్టు.

మెళ్ళోని పసుపుతాడు ఆనందంగా కళ్ళకద్దుకుంది సీత.

"నేనిక బ్రతకను సీతా మిమ్మల్ని అన్యాయంచేసి, నా వ్యసనానికి నేను బలైపోతున్నాను. నేను పోతున్నానని కాదు సీతా నా బాధ. మీరేమయిపోతారో నని సీతా ఏమయిపోతారోనని " అంటూ వెక్కి వెక్కి ఆడదానిలా ఏడి చాడు విశ్వం.

సీత ఆడది. అమాయకురాలు. పసి పిల్లలాంటి మనస్తత్వం ఆమెది. మొగ వాడు విశ్వం ఏడుపుచూసి విపరీతంగా చలించిపోతోంది. చెప్పలేనంత భయం, ఏదో ఆదుర్దా, ఖంగారు, ఉక్కిరిబిక్కి

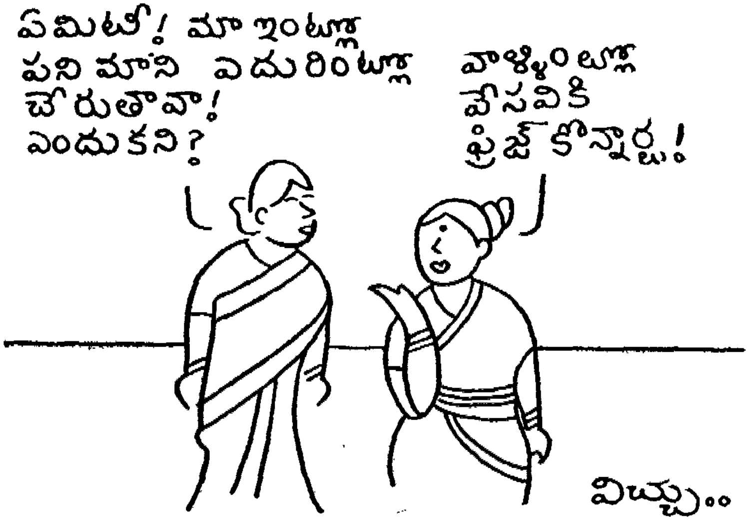

రై పోతోంది. తెలియకుండానే తనూ ఏడ్చేస్తోంది.

మాట్లాడుతూనే విశ్వం మళ్ళీ వాంతి చేసుకున్నాడు. ముక్కులోంచీ నోట్లోంచి నల్లగా పడింది రక్తం! పొట్ట చేత్తో పట్టుకుని మెలికలు తిరిగిపోతున్నాడు విశ్వం. అతన్ని చూసేకొద్దీ సీతకి ఖంగారు, దడ ఎక్కువయినాయి.

అతనికి చావు తప్పదు. భర్తచావుని తను చూడకూడదు, ముందు నన్నే తీసుకుపో దేవుడా....! అంటూ ఆమె మనసు ఎలుగెత్తి ఆక్రోసిస్తోంది. కానీ.. ఆమెకు తెలుసు తన మొర దేవుడు ఆలకించడని! ఎలా ? ఏం చెయ్యాలి. ఏదో తెలియని ఆదుర్దా ఆమెని నిలవ నియ్యడం లేదు.

విశ్వానికి మరో వాంతి అయ్యింది. సీతకు ఖంగారు ఎక్కువై పోతోంది కట్టలు త్రెంచుకున్న నదిలా దుఃఖం పొంగుకువచ్చేస్తోంది. విశ్వం భయంకరంగా దగ్గుతున్నాడు. చుట్టలు చుట్టుకుపోతున్నాడు.

"దేవుడా....అయన్ని కాపాడు లేదా నన్ను చంపేయ్...! కటికచీకటి రాజ్యమేలుతున్న నిశీధి సమయంలో ఆదుకునే వారెవ్వరూ లేని ఒక అబల ఆవేదన అది. దేవుడికి దయలేదు తనని చంపేలా లేడు. అంచేత తనే చచ్చిపోవాలి. త్వరగా చచ్చిపోవాలి. తనూ చచ్చిపోయి విశ్వం చచ్చిపోతే....? పిల్లలు అనాథలై పోతారు. ఆదుకునేవాళ్ళు లేక అతి నికృష్టంగా బ్రతుకుతారు వద్దు, వద్దు తన పిల్లలు బ్రతికితే అలా బ్రతకకూడదు. అందుకే శివమెత్తినదానిలా

సీత చిన్నపిల్లల్నిద్దర్నీ లేపి చంకనెత్తు తుంది. హఠాత్తుగా నిద్రల్లోంచి లేచి నందుకు పిల్లలిద్దరూ ఏడుపులు మొదలు పెట్టారు. పెద్దవాడు పన్నెండేళ్ళ రాజు అయోమయంగా చూస్తున్నాడు తల్లినీ, తమ్ముడూ, చెల్లెల్నీ. విశ్వం దగ్గుతూ దగ్గుతూ మహా ఆయాసపడిపోతున్నాడు. మరోసారి కళ్ళు కట్టుకున్నాడు. నీళ్ళునిండిన కళ్ళతో చివరిసారిగా భర్తవంక చూసు కుని, మనసులోనే అతని పాదాల్ని కళ్ళ కద్దుకుని పెరటివైపు నడిచింది సీత.

దిక్కులేనివారికి దేముడే దిక్కు. ఆ దేముడూ దిక్కులేకపోతే తనే దిక్కు అంటోంది పెరట్లోని నుయ్యి.

తన కళ్ళు గట్టిగా మూసుకుని, చేతి లోని పిల్లల్నిద్దర్నీ ఆ నూతిలోకి జార విడిచింది సీత. తమ్ముణ్ణీ, చెల్లెల్నీ, తీసుకుని తల్లి ఎక్కడికి వెళ్ళిపోతుందో అని వెనకాలే తడుముకుంటూ వచ్చిన రాజుని కూడా చటుక్కున ఎత్తుకుని, పిచ్చిదానిలా ముద్దులు కురిపించి నూతి లోకి విసిరేసి తనూ ఉరికేసింది సీత. మంచంమీద విశ్వం బాధతో మెలికలు తిరిగి తిరిగి స్పృహతప్పిపోయాడు. దొడ్డితలుపు తీసిన చప్పుడు కానీ, బావి లోంచి వచ్చిన నాలుగు బరువైన చప్పుళ్ళు కానీ అతనికి వినిపించలేదు.

* * *

తనొకడిని ఉన్నాననీ, మనుషుల్ని అతి తమాషాగా ఆడిస్తున్నాననీ ప్రపం చానికి ముఖ్యంగా ఆ ప్రాంతానికి మరో సారి తెలియజెప్పాడు దేవుడు.

చావు తప్పదనుకున్న విశ్వానికి చావు తప్పి సుఖంగా నిద్రపట్టింది. నూరేళ్ళు సుఖంగా బ్రతకవలసిన నాలుగు నిండు ప్రాణాలు గంగలో కలిసిపోయాయి. మర్నాడు స్పృహలోకి వచ్చిన విశ్వం తన ఇంట్లో గుమిగూడిఉన్న జనం చెప్పిన నిజం విని స్తంభించిపోయాడు. ఏడిచే ఓపికలేక వేదాంతిలా నవ్వాడు. నవ్వి నవ్వి మనసులోని దుఃఖాన్ని అపుకోలేక పిచ్చివాడిలా నవ్వాడు. ఇక నవ్వలేక నీరసంగా ఏడిచాడు.

ఎవరో కాఫీ తెచ్చిపెట్టారు. వద్దన కుండా త్రాగాడు. మాధవరావు వచ్చారు. అతని కళ్ళు నీళ్ళతో నిండి ఉన్నాయ్. కాసేపటికి పోలీసులు వచ్చారు. నూతి లోంచి శవాన్ని తీయించారు. సీతని, పిల్లల్ని ప్రేమగా చేతుల్తో తడుముకుని, వేగంగా గదిలోకి పరుగెత్తి తలగడలో మొహం దాచుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడిచాడు విశ్వం.

ఎవరి బాధలతోటీ నిమిత్తం లేకుండా, విశ్వాన్ని అక్కడ చూడ్డానికి వచ్చిన ఇరుగుపొరుగువారినీ తమ ప్రశ్నలతో వేధించి వేధించి, పోస్టుమార్టం అంటూ శవాన్ని గవర్నమెంట్ హాస్పటల్‌కి పంపించి, సాయంత్రం మూడు గంటలకి వెళ్ళిపోయారు పోలీసులు.

రాత్రి విశ్వం పరిస్థితి మరీ సీరియస్‌గా

ఉందనీ, ప్రాణం పోవడం ఖాయమని ఒక డాక్టర్‌కూడా అన్నాడనీ, విశ్వం పోతే సీతకు మరో దిక్కులేదనీ, అసలే భయస్తురాలు కావడంవల్ల, రాత్రి విశ్వం పరిస్థితి మరీ విషమించేసరికి, అధైర్యంతో.... తామంతా దిక్కులేనివాళ్ళై పోతామనే భయంతో పిల్లల్ని నూతిలో పారేసి తనూ ఉరికేసి ఉంటుందనీ.... అందరూ ఒక్కలా రిపోర్టిచ్చారు.

"ఒంటరిగా ఇక్కడేం ఉంటావ్ మా యింటికి వచ్చెయ్." అన్నాడు మాధవరావ్.

"ఉహూ(.... నన్నిలా ఒంటరిగానే ఉండనివ్వు, తర్వాత వస్తాలే...." అన్నాడు. "మావాడిచేత భోజనం పంపు తాను తిను...." అన్నాడు మాధవరావు.

"వద్దురా.... ముందు నన్నిలా వదిలి నువ్వెళ్ళిపో...!" గొంతు చించుకున్నాడు. విశ్వంవైపు జాలిగా చూస్తూ వెళ్ళిపోయాడు మాధవరావ్. గడియకొకరు వచ్చి గదిలోకి తొంగిచూస్తున్నారు. విశ్వం కళ్ళు రోధిస్తున్నాయ్. కన్నీళ్ళతో ప్రక్కబట్టలు తడిచిపోతున్నాయ్.... కళ్ళు మూసుకున్నాడు. సీత కనుపిస్తోంది. పిల్లలు కనుపిస్తున్నారు. కళ్ళు తెరిచాడు. సీత నవ్వుతోంది, పిల్లలు నాన్నా.... నాన్నా అంటున్నారు.... తల విదిలించి చూశాడు.... నిజమే పిల్లలు, సీత. పిల్లలు గదిలో మూలమూలలా ఉన్నారు. చటుక్కున లేచి కూర్చున్నాడు విశ్వం.... ఏరీ ఎవరూ లేరే....!! మళ్ళీ పడుకున్నాడు.. సీత నవ్వుతోంది, అమాయకంగా. అంతలోనే ఏడుస్తోంది హృదయ విదారకంగా.... "ఏడవకు సీతా ఏడవకు" అంగారుగా లేచిపోయాడు విశ్వం. అంతలోనే ఎవరో అమ్మాయి లోపలికి రాబోయింది.... "సీతా...." అంటూ గట్టిగా అరిచాడు విశ్వం. అతని తల బద్దలైపోతోంది.

కెవ్వున కేక వేసి ఆ అమ్మాయి వెనక్కి పారిపోయింది. విశ్వం గుండెలు వేగంగా కొట్టుకుంటున్నాయి. సీత చచ్చిపోలేదు బ్రతికే ఉంది. సీత బ్రతికే ఉంది. గబగబా బైటకు వెళ్ళి చూశాడు. ఎవరూ కనబడలేదు. బయట చీకటిగా ఉంది. ప్రొద్దుపోయింది. సీత బ్రతికే ఉంది. ఎక్కడో దాక్కుంది. నన్ను ఏడిపించాలని దాక్కుంది, వెతుకుతాను నా సీతను. "ఇంకెప్పుడూ త్రాగను సీతా.... ప్లీజ్ కనబడవా...." అనుకుంటూ వీధిలోకి పరుగుతీశాడు విశ్వం. ఎవరూ అతన్ని చూడలేదు, ఆపలేదు. పిచ్చిపిచ్చిగా వీధులన్నీ తిరిగి తిరిగి ఒక ఇంటిముందు జనాన్నిచూసి ఆగాడు విశ్వం. విపరీతమైన స్ట్రెయిన్‌తో అతని తల పగిలిపోతోంది.... కళ్ళింతలు చేసుకుని ఆ జనంలో సీతకోసం, పిల్లలకోసం వెతుకుతున్న విశ్వానికి, వాళ్ళకి బదులు కమ్మటి వాసనలు తగిలాయి. అతనిలో అణిగిపోయి ఉన్న ఆకలి పడగవిప్పి లేచింది...

ఆ ఇంట్లో ఏదో శుభకార్యం జరుగుతోంది కాబోలు....?!

చుట్టూ కలియజూశాడు విశ్వం. అదే.... అదే ఇల్లు. మేనేజర్ రావుగారి ఇల్లు.... అక్కడే మొదటిసారిగా తను స్వర్గానికో.... నరకానికో దారి తెలుసుకున్నాడు. తను తెలుసుకోలేదు రావుగారే ప్రేమగా చూపించారు. పాపం చాలా మంచివారు. అంతలేసి ఖరీదైన సీసాలు తనకి త్రాగడానికిచ్చారు. అంత ఖరీదైన తిండి తనెంతకుముందెప్పుడైనా తిన్నాడా....? తను అడక్కుండానే.... ఒద్దు ఒద్దు అంటుండగానే కడుపునిండా పెట్టారు. ఇప్పుడు తనకి ఆకలి వేస్తోంది కా....? అడిగితే ఎందుకు పెట్టరు....? పెడతారు. తను వాళ్ళకి "కంపెనీ" ఇవ్వాలిగా....! అదేమిటి సీతక్కడ ఉంది—? "ఓయ్ సీతా...." ఆ అమ్మాయి ఎవరో— వెనక్కి తిరిగిచూసి కంగారుగా పారిపోయింది. "ఛా ....ఈ అమ్మాయి సీత కాదు.... సీత కనుపిస్తే బావుణ్ణు.... అసలీపార్టీ ఏమిటో రావుగారి తద్దినమో.... లేకపోతే వారి పెళ్ళాం ఎవరితోనన్నా లేచిపోయిందో....!? డబ్బు వాళ్ళు ఏం జరిగినా పార్టీలు చేసుకుంటారు, బోల్డు డబ్బుంటుంది కదా మరి ...! అబ్బ ఎందుకో చెడ్డ ఉక్కగా ఉంది, లోపల ఫేనుందో లేదో...తనెక్కడ కూచోవాలి....? ఇదుగో అమ్మాయ్ ఇలారా.... అరె వినుపించుకోదేం....? ఇదుగో అబ్బాయ్. లోపల రావుగారు ఉన్నారా? ఈ పాటికి 'సారా' త్రాగుతుంటారు. నేను వచ్చానని చెప్పు.....అరె వీడికి వినబడదే...? ఓహో హిప్పీ కదూ. హిప్పీలకి వినబడదే.... వాళ్ళ జులపాలు చెవులమీదుంటాయిగా.

అవునూ నాకు ఆకలేస్తోంది కదూ ... ఒరేయ్ రావూ బైటకు రారా బాబూ, నాకు ఆకలి బాగా ఉంది. పార్టీ ఏ గదిలో జరుగుతుందో చెప్పు. అర్థంరా బాబూ... డబ్బున్నవాళ్ళకి కళ్ళు చెవులూ ఉండవా ఏం....? సీతా పిల్లలూ లోపల ఏగదిలో ఉన్నారో .... ఆలోచిస్తున్నాడు విశ్వం అంతలో ఎవరో విశ్వందగ్గరకు వచ్చి ఎగాదిగా చూసి "ఏయ్ ఎవరు నువ్వు? బయటకు పద" అన్నాడు.

"ఆకలేస్తోందోయ్ పార్టీకి వచ్చాను" అన్నాడు నిర్లక్ష్యంగా.

"లోపల పెద్దవాళ్ళు భోజనాలు చేస్తున్నారు. ఇప్పుడుకాదు బయటకు పద...." అన్నాడు వాడు కళ్ళెర్రజేసి.

"నేను పెద్దవాడినేరా బాబూ ఇదివరకు, మీ రావుగారిలాంటి వాళ్ళకి త్రాగుడు పార్టీల్లో కంపెనీలు ఇచ్చిఇచ్చి ఇలా అయిపోయాను నవ్వాడు విశ్వం" అంతలో అటువస్తున్న రావుగార్ని చూసి నౌకరు గుండెలు బాదుకున్నాడు.

"నాకొంప ముంచేలా ఉన్నావురోయ్— నాయనో బయటకు నడవరా బాబూ...." అంటూ మెడపట్టిబైటకు గెంటబోయాడు. విశ్వం వాడికి దొరకకుండా తప్పుకుని....

"హలో నమస్కారం రావుగారూ"

అన్నాడు. రావుగారు అతనివైపు ఆశ్చర్యంగా చూశారు "ఎవర్నువ్వు....?" అన్నాడు ఎరగనట్టు.....

"నేను విశ్వాన్ని సార్. మీ ఆఫీసులో ఉద్యోగం చేశాను. మీరు మందు పార్టీ చేసుకుంటున్నప్పుడు మీతోపాటు తాగి మీకు "కంపెనీ" కూడా ఇచ్చాను. చాలా ఆకలిగా ఉంది సార్. నాకు మందు వద్దు కొంచం అన్నం పెట్టించండి సార్. నేను తాగుబోతునని మా ఆవిడకి కోపం వచ్చి అన్నం వండకుండా చచ్చిపోయిందట సార్..." అంటూ ఏడుస్తూ చెప్పాడు విశ్వం.

రావుగారి బంధువులు ఐదారుగురు వాళ్ళిద్దరి చుట్టూ గుమిగూడిపోయారు. రావుగారు చాలా ఇన్సల్ట్‌గా ఫీలయ్యారు.

"భోజనం చేస్తాడట ఈ స్కౌండ్రల్. ఎవర్రా అక్కడ వీణ్ణి బైటికి గెంటెయ్యండి" అంటూ కసురుకున్నారు. గబగబా మరో ఇద్దరు నౌఖర్లువచ్చి విశ్వం చెరో రెక్కా పట్టుకున్నారు. విశ్వం బలవంతంగా వెనక్కి తిరిగి అన్నాడు.

"ఒరేయి రావూ! ఒకప్పుడు నేను ఒద్దు ఒద్దంటుంటే 'కంపెనీ- కంపెనీ' అంటూ నాచేత తాగించావ్, తినిపించావ్. ఇప్పుడు ఆకలంటుంటే ఒక ముద్ద పెట్టవేరా-? అంటుంటే బలంగా నోటి మీద రెండు తగిలించి గేటవతలికి విసిరి గేటు మూసేశారు నౌఖర్లు!

పిచ్చిపిచ్చిగా అటూ ఇటూ తిరిగాక అప్రయత్నంగానే అతని కాళ్ళు ఇంటి వైపు నడిచాయ్. ఇంటికి తాళం వేసుంది. చుట్టూ తిరిగి ఇంటి వెనక్కి వచ్చాడు. ఎదురుగా నుయ్యి కనుపిస్తోంది. ఆగి లోపలికి తొంగి చూశాడు. ఇంటిలోని మనిషిని పిలిచినట్టు "సీతా"- అని పిలిచాడు మృదువుగా. అతని పిలుపు నూతిలో ప్రతిధ్వనించింది. నవ్వుకున్నాడు. "నువ్వు చిలిపిదానివి సీతా సీతా అని పిలిస్తే ఓ అనకుండా మళ్ళీ సీతా అంటావేం? పిల్లలు నిద్రపోతున్నారా? పోనీ పడుకోనీయ్. లేపకు. ఈ లోకం వట్టి కుళ్ళుదనుకో....! తనతోపాటు సారా తాగిస్తుంది. సిగరెట్టు కాల్పిస్తుంది. కానీ తనతోపాటు ఒక ముద్ద ఉండ మాత్రం పెట్టదు. అందుకే సీతా ఈ లోకంలో ఉండలేదు. నువ్వే నయం నాకన్నా ముందు వెళ్ళిపోయావ్. నేను వచ్చేస్తాను సీతా వచ్చెయ్యనా మరి...." అంటూ నూతిలోకి తొంగిచూశాడు. సీత రెండు చేతులూ చాచి తనని పిలుస్తున్నట్టు అనిపించింది. పిల్లలు నాన్నా నాన్నా అని కేరింతలు కొడుతున్నారు. అతనిలోని పితృహృదయం మేల్కొంటూంది. రండి రండి వచ్చెయ్యండి అంటూ రెండుచేతులూ చాచి ఆహ్వానిస్తోంది. సీత, పిల్లలు పిలుస్తున్నారు. సీత పిలుస్తోంది.

"సీతా.... వచ్చేస్తున్నా....!" అంటూ ఒక్క కేక పెట్టి దబాల్న నూతిలోకి ఉరికేశాడు విశ్వం ఒంటరిగా.... "కంపెనీ" లేకుండా....!